

YÛSUF SÛRE-İ ŞERİF'İ

(12. Sûre)

(Mekke döneminde inmiştir. 111 âyettir.)

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1. Elif. Lâm. Râ. Bunlar apaçık Kitab'ın âyetleridir.
2. Anlayabilesiniz diye biz onu Arapça bir Kur'an olarak indirdik.
3. Resulüm! Biz sana bu Kur'an'ı vahyetmekle sana kıssaların en güzelini anlatıyoruz. Gerçek şu ki, sen daha önce bunlardan habersizdin.
4. Bir zaman Yusuf babasına: "Babacığım! Ben rüyâmda onbir yıldızla güneşi ve ay'ı gördüm. Gördüm ki onlar bana secde ediyorlar!" demişti.
5. (Babası) dedi ki: "Yavrucuğum! Bu rüyânı sakın kardeşlerine anlatma! Sonra sana bir tuzak kurarlar. Çünkü şeytan insanın apaçık bir düşmanıdır."
6. "Rabbin seni böylece (rüyândaki gibi) seçecek, sana rüyâları yorumlamayı öğretecek; daha önce ataların İbrahim ve İshak'a nimetini tamamladığı gibi, sana ve Yakup soyuna da tamamlayacaktır. Çünkü Rabbin çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."
7. Andolsun ki Yusuf ve kardeşlerinin kıssasında soranlar için ibretler vardır.
8. Hani onlar şöyle demişlerdi: "Yusuf ve kardeşi (Bünyamin) babamıza bizden daha sevgilidir. Oysa biz birbirimize bağlı bir cemaatiz. Doğrusu babamız açıkça bir yanlışlık içindedir."
9. "Yusuf'u öldürün veya onu uzak bir yere atın ki, babanızın teveccühü yalnız size kalsın! Ondan sonra (tevbe eder) iyi kimseler olursunuz."
10. İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Yusuf'u öldürmeyin, onu bir kuyunun dibine atın, geçen bir yolcu kafilesi onu bulup alsın. Eğer yapacaksanız böyle yapın."
11. Dediler ki: "Ey babamız! Sana ne oluyor da Yusuf'u bize emanet etmiyorsun? Oysa biz ona iyilik etmek isteyen kimseleriz."
12. "Yarın onu bizimle beraber gönder de bol bol yesin, oynasın, biz onu mutlaka koruruz."
13. Dedi ki: "Onu götürmeniz cidden beni üzer, endişeye düşürür. Siz farkına varmadan onu bir kurdun yemesinden korkarım."
14. Dediler ki: "Vallahi biz kuvvetli bir topluluk olduğumuz halde eğer onu kurt yerse, o zaman biz tamamen âciz, beceriksiz kimseleriz demektir."
15. Onu götürüp de kuyunun derinliklerine atmaya topluca karar verdikleri zaman biz Yusuf'a: "Andolsun ki sen onların bu işlerini, hiç farkında olmayacakları bir sırada kendilerine haber vereceksin!" diye vahyettik.

16. Akşamleyin ağlayarak babalarının yanına geldiler.

17. Dediler ki: "Ey babamız! Biz yarış yapmak için gitmiştik, Yusuf'u da eşyamızın yanına bırakmıştık. Ne yazık ki onu kurt yemiş! Şimdi biz ne kadar doğru söylesek de sen bize inanmazsın."

18. Gömleğin üzerinde yalancı bir kan ile geldiler. (Babaları) dedi ki: "Hayır! Nefisleriniz sizi aldatmış, böyle bir işe sürüklemiş. Artık bana güzelce sabır gerekir. Söylediklerinize karşı da yardımına sığınılacak ancak Allah'tır."

19. Bir kervan geldi, sucularını kuyuya gönderdiler. O da gidip kovanı kuyuya saldı. (Yusuf'u görünce) "Müjde! İşte bir oğlan!" dedi. Onu alıp (ticari) bir mal olarak sakladılar. Halbuki Allah onların ne yaptıklarını çok iyi biliyordu.

20. Onu değersiz bir fiyat ile bir kaç dirheme sattılar. Onlar zaten ona karşı rağbetsiz idiler.

21. Mısır'da onu satın alan kimse karısına dedi ki: "Ona güzel bak! Umulur ki bize faydası dokunur, ya da onu evlât ediniriz." İşte böylece biz Yusuf'u o yere yerleştirdik. Ona rüyâların yorumunu öğrettik. Allah emrini yerine getirmeye kâdirdir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.

22. Erginlik çağına erince ona hikmet ve ilim verdik. İşte biz güzel hareket edenleri böyle mükâfatlandırırız.

23. Evinde bulunduğu kadın, onun nefsinden murad almak istedi. Kapıları sıkı sıkı kapadı ve: "Gelsene!" dedi. O da: "Allah'a sığınırım! Zira (kocanız) benim efendimdir, bana iyi baktı. Zâlimler şüphesiz ki iflâh olmazlar." dedi.

24. O kadın gerçekten niyetini kurmuştu. Eğer Rabbinden bir işaret görmemiş olsaydı, belki Yusuf da ona kastetmiş gitmişti. Böylece biz ondan kötülüğü ve fuhşu bertaraf ettik. Çünkü o bizim ihlâslı kullarımızdandı.

25. İki de kapıya doğru koşular. Kadın Yusuf'un gömleğini arkadan boylu boyuna yırttı. Kapının önünde kocasına rastladılar. Kadın: "Senin âilene kötülük yapmak isteyeninin cezâsı, zindana atılmaktan ya da acıklı bir şekilde işkence edilmekten başka bir şey midir?" dedi.

26. Dedi ki: "Hayır! Beni kendine o çağırды, benden murad almak istedi." Kadının akrabasından bir şâhit şöyle şahitlik etti: "Eğer gömleği önden yırtılmışsa kadın doğru söylemiştir, o yalancılardandır."

27. "Şayet gömleği arkadan yırtılmışsa kadın yalan söylemiştir, erkek ise doğrulardandır."

28. Kocası gömleğin arkadan yırtılmış olduğunu görünce kadına dönerek: "Doğrusu bu sizin hilenizdir, sizin hileniz gerçekten büyüktür." dedi.

29. (Sonra Yusuf'a dönerek): "Ey Yusuf! Sen bundan vazgeç!" (Karısına da): "Sen de günahının başışlanmasını dile, çünkü sen suçlulardansın." dedi.

30. Şehirde bazı kadınlar dediler ki: "Vezirin karısı, delikanlının nefsinden murad almak, onu kendisine râm etmek istiyormuş. Yusuf'un sevgisi Züleyha'nın kalbini zar gibi kaplamış. Biz onu gerçekten apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz."

31. Kadın, kendisini yermelerini işitince onlara dâvetçiler gönderdi. Dayalı döşeli yer (sofra) hazırladı. Geldiklerinde her birine birer bıçak verdi. "Çık karşılarna!" dedi. Kadınlar onu görünce büyüklüğünü anladılar ve şaşkınlıklarından ellerini kestiler. "Allah için hâşâ! Bu insan değildir, ancak yüce bir melektir." dediler.

32. Kadın: "İşte sözünü edip beni ayıpladığınız genç budur. Ben kendisinden murad almak istedim. O ise iffetinden ötürü reddetti. Yemin ederim ki eğer emrimi yerine getirmesse elbette zindana atılacak ve kahra uğrayanlardan olacak." dedi.

33. (Yusuf) dedi ki: "Ey Rabbim! Zindan benim için, bunların isteklerini yapmaktan daha sevimlidir. Eğer tuzaklarını benden uzaklaştırmazsan, onlara meyleder ve câhillerden olurum."

34. Rabbi onun duâsını kabul etti ve ondan uzaklaştırdı. Çünkü O işitendir, bilendir.

35. Sonunda kadının âilesi kesin delilleri görmelerine rağmen, onu bir süre için zindana atmayı uygun buldular.

36. Onunla birlikte zindana iki genç daha atıldı. Biri: "Ben şaraplık üzüm sıkığımı gördüm." dedi. Diğeri: "Başımın üstünde kuşların yediği bir ekmek taşıdığımı gördüm." dedi. "Bunun yorumunu bize haber ver. Çünkü biz senin muhsinlerden olduğumu görüyoruz." (dediler).

37. (Yusuf) dedi ki: "Rabbimin bana öğrettiği ilim ile, daha yiyeceğiniz yemek gelmezden evvel onu size haber veririm. Doğrusu ben, Allah'a inanmayan ve âhireti inkâr eden bir kavmin dinini terkettim."

38. "Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir ortak koşmak bize yaraşmaz. Bu Allah'ın bize ve bütün insanlara bir lütfudur. Fakat insanların çoğu şükretmezler."

39. "Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı birçok ilâhlar mı hayırlıdır, yoksa Kahhar olan bir tek Allah mı?"

40. "Sizin Allah'ı bırakıp da taptığınız, kendinizin ve babalarınızın adlandırdığı uydurma birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onların doğruluğuna dâir hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah'ındır. O, yalnız kendisine kulluk etmenizi emretmiştir. Bu dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler."

41. "Ey zindan arkadaşlarım! (Rüyâlarınıza gelince): Biriniz yine efendisine şarap sunacak. Diğeri ise asılacak, kuşlar onun başından yiyecek. Sorduğunuz iş, işte böylece kesinleşmiştir."

42. "Onlardan kurtulacağını tahmin ettiği kimseye: "Beni efendinin yanında an. (Burada suçsuz olarak yattığımı ona söyle, belki beni çıkarır.)" dedi. Fakat şeytan efendisine onu hatırlatmayı unutturdu. Bu yüzden Yusuf daha bir kaç yıl zindanda kaldı.

43. (Kral) dedi ki: "Ben rüyâmda yedi semiz ineği yedi zayıf ineğin yediğini görüyorum. Ayrıca yedi yeşil başak ve bir o kadar da kuru başak görüyorum. Ey ileri gelenler! Eğer rüyâ yormasını biliyorsanız, bu rüyâyı bana yorumlayınız."

44. "Bunlar karmakarışık rüyâlardır, biz böyle rüyâların yorumunu bilemeyiz." dediler.

45. Zindandaki iki kişiden kurtulmuş olanı, uzun bir zaman sonra (Yusuf'u) hatırladı ve: "Ben size onun yorumunu haber veririm, hele beni bir gönderin!" dedi.

46. (Yusuf'un yanına giderek dedi ki): "Ey Yusuf! Ey doğru sözlü kişi! Rüyâda görülen yedi semiz ineği yedi zayıf ineğin yemesi, yedi yeşil başak ve bir o kadar kuru başak nedir? Bize yorumla, ben de insanlara ulaştırayım da bilsinler."

47. Yusuf dedi ki: "Âdetiniz üzere yedi sene ekin ekersiniz. Sonra biçtiğiniz ekinin yediğinizden artanını başağında bırakınız."

48. "Sonra bunun ardından yedi kurak yıl gelecek, tohumluk olarak saklayacaklarınızdan az bir miktar hariç, o yıllar için önceden biriktirdiklerinizi yiyip bitirecek."

49. "Sonra bunun ardından da bir yıl gelecek ki, o yılda insanlara bol yağmur verilecek, o zaman da sıkıp sağacaklar."

50. (Bunun üzerine) kral: "Onu bana getirin!" dedi. Elçi (Yusuf'a) gelince (Yusuf ona) dedi ki: "Efendine dön, kadınlar niçin ellerini kesmişlerdi diye bir sor! Şüphesiz ki benim Rabbim onların hilesini çok iyi bilir."

51. (Kral kadınlara) dedi ki: "Yusuf'un nefsinden murad almak istediğiniz zaman durumunuz neydi?" Onlar da: "Hâşâ! Allah için, biz ondan hiçbir kötülük görmedik." dediler. Aziz'in karısı da dedi ki: "İşte şimdi gerçek ortaya çıktı. Ben onun nefsinden murad almak istemişim. Doğrusu o sâdıklardandır."

52. (Yusuf dedi ki:) "Bu, Aziz'in yokluğunda ona hâinlik etmediğimi ve Allah'ın hâinlerin hilesini başarıya erdirmeyeceğini (herkesin) bilmesi içindir."

53. "Ben nefsimi temize çıkarmıyorum. Rabbimin merhameti olmadıkça nefis olanca şiddetiyle kötülüğü emreder. Şüphesiz ki Rabbim başıslayandır, merhamet edendir."

54. Kral: "Onu bana getirin, yanıma alayım!" dedi. Onunla konuşunca: "Bugün sen bizim nezdimizde yüksek bir mevki sahibisin ve güvenilir bir kimsesin." dedi.

55. (Yusuf) "Beni memleketin hazinelerine memur et! Çünkü ben onları çok iyi korurum ve bu işi bilirim." dedi.

56. Böylece biz Yusuf'u o memlekette yerleştirip kendisine mevki verdik. Orada istediği yerde konaklayabilirdi. (Dilediğini yapar, dilediği gibi hareket ederdi). Biz rahmetimizi kime dilersek ona isabet ettiririz ve biz güzel davrananların mükâfatını zâyi etmeyiz.

57. Ahiret mükâfatı ise, iman edip takvâ üzere bulunanlar, (Allah'tan saygı ile korkup fenâlıklardan sakınanlar) için elbette daha hayırlıdır.

58. Yusuf'un kardeşleri geldiler, onun huzuruna girdiler. O onları tanıdı, fakat onlar onu tanıyamadılar.

59. Yüklerini hazırlayınca dedi ki: "Baba bir kardeşinizi de bana getirin. Sizlere ölçüyü bol tuttuğumu ve benim misafirperverlerin en hayırlısı olduğumu görmüyor musunuz?"

60. "Eğer onu bana getirmezseniz, artık bundan böyle benden bir ölçek dahi zahire beklemeyin ve bana yaklaşmayın!"

61. Dediler ki: "Onu babasından istemeye çalışacağız ve her halde bunu yapacağız."

62. (Yusuf) emrindeki gençlere dedi ki: "Onların zâhire bedellerini yüklerinin içine koyun. Belki âilelerine döndüklerinde onu anlarlar da bir daha dönerler."

63. Babalarına döndüklerinde: "Ey babamız! Bize yiyecek yasak edildi, artık bize zahire verilmeyecek. Kardeşimizi bizimle gönder de (onun sayesinde) ölçüp yiyecek alalım. Biz onu mutlaka koruruz." dediler.

64. Babaları dedi ki: "Daha önce kardeşi hakkında size ne kadar güvendiyseniz, bunun hakkında da ancak o kadar güvenirim. Allah en hayırlı koruyucudur ve O merhametlilerin en merhametlisidir."

65. Yüklerini açınca zahire bedellerinin kendilerine iade edilmiş olduğunu gördüler. Dediler ki: "Ey babamız! Daha ne isteriz? İşte sermayemiz de bize iade edilmiş! (Onunla yine) âilemize yiyecek getiririz. Kardeşimizi de koruruz. Bir deve yükü de fazla alırız, bu seferki az idi, bize yetmez."

66. Babaları dedi ki: "Etrafınızın çepeçevre kuşatılması (çaresiz kalmanız) hariç, onu bana geri getireceğinize dair Allah'a karşı sağlam bir söz vermezseniz, onu aslâ sizinle göndermem." Artık onlar ona söz verince: "Allah söylediklerinize şahit olsun." dedi.

67. Sonra şöyle dedi: "Oğullarım! Şehre bir kapıdan değil, ayrı ayrı kapılardan girin. (Olur ki herhangi bir musibetle karşılaşsınız.) Bununla beraber ben, Allah'ın hükmünden hiçbir şeyi sizden gideremem. Hüküm yalnız Allah'ındır. Ben ancak O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de O'na tevekkül etsinler."

68. Babalarının kendilerine emrettiği yerden (ayrı ayrı şehre) girdiler. Gerçi bu (tedbir), Allah'ın takdirinden hiçbir şeyi onlardan savamazdı. Ancak Yakub içindeki arzuyu ortaya koymuş oldu. Şüphesiz ki o ilim sahibiydi, ona biz öğretmiştik. Fakat insanların çoğu bilmezler.

69. Yusuf'un yanına girdiklerinde öz kardeşini yanına aldı ve: "Bilesin ki ben senin kardeşin Yusuf'um. Onların yaptıklarına artık üzülme!" dedi.

70. Onların yüklerini yükletirken bir su kabını kardeşinin yükünün içine koydu. Sonra bir münâdî: "Ey kabile! Durun! Siz hırsızısınız!" diye seslendi.

71. (Kardeşleri) onlara dönüp: "Ne kaybettiniz?" dediler.

72. Onlar dediler ki: "Kralın su kabını kaybettik, onu arıyoruz! Onu getirene bir deve yükü mükâfat verilecek. Ben buna kefil oluyorum."

73. "Allah Allah... Siz de muhakkak anlamışsınızdır ki, biz bu yere fesat çıkarmak için gelmedik ve biz hırsız da değiliz." dediler.

74. (Yusuf'un adamları): "Yalan söylüyorsanız bunun cezası ne olacak?" dediler.

75. "Onun cezası, kayıp eşya kimin yükünde bulunursa; işte o onun karşılığıdır, o şahsa el konulur. Biz zâlimleri böyle cezalandırırız." dediler.

76. Bunun üzerine Yusuf, kardeşinin yükünden önce onların yüklerini aramaya başladı. Sonra da su kabını kardeşinin yükünden çıkardı. İşte biz Yusuf'a böyle bir tedbir öğrettik. Yoksa kralın dinine (kanunlarına) göre kardeşini alıkoyamazdı. Ancak Allah dilerse başka. Biz dilediğimizi derecelerle yükseltiriz ve her ilim sahibinin üstünde daha iyi bilen vardır.

77. "Çalmışsa, daha önce kardeşi de çalmıştı." dediler. Yusuf bunu içinde sakladı, onlara açmadı. (İçinden): "Durumunuz pek kötüdür, ne isnad ettiğinizi Allah daha iyi bilir." dedi.

- 78.** Dediler ki: "Ey Aziz! Gerçekten onun çok yaşlı bir babası var. Onun yerine bizim birimizi alıkoy. Zira biz seni muhsinlerden (iyilik edenlerden) görüyoruz."
- 79.** Dedi ki: "Mâzallah!.. Biz malımızı kimde bulmuşsak ancak onu alıkoyarız, yoksa biz zulmedenler oluruz."
- 80.** Ondan ümitlerini kesince, aralarında görüşmek üzere bir kenara çekildiler. Büyükleri dedi ki: "Babanızın sizden Allah adına kesin söz aldığını, daha önce Yusuf meselesinde de işlediğiniz kusuru bilmiyor musunuz? Babam bana izin verinceye veya Allah hakkımda hüküm verinceye kadar bu yerden ayrılmayacağım. O hükmedenlerin en hayırlısıdır."
- 81.** "Siz dönün, babanıza deyin ki: "Ey babamız! Oğlun inan ki hırsızlık etti. Biz bildiğimizden başka bir şey görmedik. Görülmeyeni de bilmeyiz."
- 82.** "Bulduğumuz şehrin halkına ve beraber geldiğimiz kervana da sorabilirsin. Biz gerçekten doğru söylüyoruz."
- 83.** (Babaları) dedi ki: "Hayır! Sizi nefisleriniz aldatıp, böyle büyük bir işe sürüklemiş. Artık bana sükunet ve ümit içinde sabır gerekir. Umulur ki Allah hepsini bir arada bana kavuşturur. Her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan ancak O'dur."
- 84.** Onlardan yüz çevirdi. "Ey Yusuf'un üstüne titreyen üzüntüm." dedi. Üzüntüsünden gözlerine ak düştü, artık acısını içinde saklıyordu.
- 85.** (Oğulları): "Vallahi sen Yusuf'u ana ana kederinden hastalanıp eriyeceksin, yahut öleceksin!" dediler.
- 86.** Dedi ki: "Ben üzüntümü ve tasamı yalnız Allah'a açarım. Allah tarafından, ben sizin bilmediklerinizi bilirim."
- 87.** "Ey oğullarım! Gidin, Yusuf'u ve kardeşinizi iyice araştırın. Allah'ın merhametinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümidini kesmez."
- 88.** Yusuf'un huzuruna girdiklerinde dediler ki: "Ey Aziz! Biz de âilemiz de darlığa uğradık, çok değersiz bir sermaye ile geldik. Bize yine tam ölçek ver. Ayrıca bize bağışta da bulun. Allah şüphesiz ki sadaka verenleri mükâfatlandırır."
- 89.** Yusuf dedi ki: "Siz câhil kimselerken Yusuf'a ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?"
- 90.** "Yoksa sen Yusuf musun?" dediler. O da dedi ki: "Evet ben Yusuf'um, bu da kardeşim! Allah bize lütfetti. Doğrusu kim Allah'tan korkar, ibtilâlara sabrederse, bilsin ki Allah muhsinlerin (iyi harekette bulunanların) mükâfatını katiyyen zâyi etmez."
- 91.** "Vallahi, Allah seni bizden üstün kıldı. Doğrusu biz suç işlemiştik." dediler.
- 92.** Dedi ki: "Size bugün hiçbir başa kakma yok, ayıplanacak değilsiniz. Allah sizi bağışlasın. O merhametlilerin en merhametlisidir."
- 93.** "Şu benim gömleğimi götürün, babamın yüzüne sürün, görececek duruma gelir ve bütün âilenizle birlikte bana gelin."
- 94.** Kafile (Mısır'dan) ayrılınca babaları: "İnanın ki ben Yusuf'un kokusunu duyuyorum. Eğer beni bunak yerine koymazsanız (sözlerime inanacaksınız)."

95. "Vallahi sen hâlâ eski şaşkınlığın içindesin." dediler.

96. Müjdeci gelip de gömleği Yakub'un gözüne sürünce, gözleri hemen açıldı. "Ben sizin bilmediklerinizi, Allah tarafından bilirim dememiş miydim?" dedi.

97. (Oğulları): "Ey babamız! Suçlarımızın bağışlanmasını dileyiver, bizler hiç şüphesiz hata edenlerden idik." dediler.

98. Dedi ki: "Sizin için Rabbimden bağışlanmanızı dileyeceğim. O gerçekten bağışlar ve merhamet eder."

99. Nihayet Yusuf'un yanına vardıklarında, o anasını babasını bağrına basıp kucakladı ve: "Allah'ın izniyle güven içinde Mısır'a girin!" dedi.

100. Ana ve babasını tahtının üstüne çıkartıp oturttu. Hepsi onun için secdeye kapandılar. (Yusuf) dedi ki: "Ey Babacığım! İşte bu, vaktiyle gördüğüm rüyânın tahakkukudur. Rabbim onu gerçekleştirdi. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra, beni zindandan çıkarmakla ve sizi çölden getirmekle Rabbim bana gerçekten pek çok iyilikte bulundu. Şüphesiz ki Rabbim dileyeceği şeyleri çok ince düzenler. O her şeyi hakkıyla bilendir, hükmünde hikmet sahibidir."

101. "Rabbim! Sen bana hükümranlık verdin, rüyâların tabirini öğrettin. Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Dünyada da ahirette de benim yârim yardımcım sensin. Müslüman olarak canımı al ve beni sâlihler zümresine kat."

102. Resulüm! Sana işte bu vahyettiklerimiz gayb haberlerindedir. Onlar hile ve düzen kurarak işlerini kararlaştırmak için toplandıklarında sen yanlarında bulunmuyordun.

103. Sen ne kadar yürekten istesen de insanların çoğu inanmazlar.

104. Resulüm! Oysa sen buna karşılık onlardan bir ücret de istemiyorsun. O (Kur'an), âlemler için ancak bir öğüttür.

105. Göklerde ve yerde nice âyetler (deliller) vardır ki, yanlarından yüzlerini çevirerek geçerler.

106. Onların çoğu Allah'a iman etmişler, fakat müşrik olarak yaşarlar.

107. Allah tarafından kuşatıcı bir felâket gelmesi veya farkında olmadan kıyametin ansızın kopması karşısında kendilerini emin mi gördüler?

108. Resulüm! De ki: "İşte benim yolum budur. Ben Allah'a dâvet ediyorum. Ben ve bana tâbi olanlar basiret üzerindeyiz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben müşriklerden değilim."

109. Resulüm! Biz senden önce de, şehirler halkından kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını peygamber göndermedik. Yeryüzünde hiç dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin sonunun nasıl olduğunu görsünler! Allah'tan korkup sakınan muttakiler için âhiret yurdu elbette daha hayırlıdır. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?

110. Nihayet o peygamberler ümitsizliğe düşüp de kendilerinin kesinlikle yalana çıkarıldıklarını sandıkları sırada, onlara yardımımız gelmiştir. Böylece dilediğimiz kimseler kurtuluşa erdirilir. Baskınımız suçlular gürûhundan aslâ geri çevrilmez.

111. Andolsun ki peygamberlerin kıssalarında akıl sahipleri için ibretler vardır. Bu (Kur'an) uydurulabilecek bir söz değildir. Ancak kendinden önce gelen kitapları tasdik eden, inanan bir kavme her şeyi açıklayan, doğru yolu gösteren bir hidayet ve bir rahmettir.

[Sûre 13](#)

| [Alfabetik Sıraya Göre Sûrelerin Fihristi](#) |
| [Kur'an-ı Kerimdeki Sırasına Göre Sûrelerin Fihristi](#) |
| [Yayınlarımız](#) | [Ana Sayfa](#) |